

Radikal

Gezi isyanının beş gizli nedeni

KORAY ÇALIŞKAN

Türkiye / 04/06/2013

Aslında insanların anlatmaya çalıştığı şey 'Yüzde 50 oy her şeyi yapabileceğine dair vekâletnamen demek değildir' oldu. Her şey iki yıl önce başladı. Başbakan askeri vesayeti solun ve liberallerin de desteğiyle kontrol altına almıştı. Ordunun siyaset meydanından ağır ağır kalkması gerçek bir siyasi cereyan yarattı.

AK Parti kendisini bu kadar önemli başarılarla taşıyan koalisyonu dağıtmaya başladı. Önce solun içindeki kanatlar gitti. "Yetmez ama evetçiler" o lafı bir daha bile duymak istemediler. Genç Siviller diye birileri vardı. Kalmadılar.

Liberaller gitti. Kullanılmış hissettiler. İşlerini, köşelerini kaybedip, küstüler. Cemaat, otoriterliği ve kibri eleştirmeye başladı. Bunun üzerine Başbakan gerçeklikle bağı iyice zayıflayan, güçsüzleştikçe muktedirleştiğini düşünen, yalnızlaştıkça çevresindekilerin çoğaldığına inanan insanlara dönüştü.

Hızlı çekimde Türkiye

Uludere'yle başladı. 34 sivilin ölümünden siyasi olarak sorumlu olan Başbakan bir özür bile dilemedi. CHP'ye 1938 özrü diletmek için devlet adına ne kadar üzgün olduğunu söylediği günlerden hemen sonra konuyu kapatmak için apar topar kürtaşı yasaklamaya kalktı. Olmadı. Başkanlık tartışmalarından bütün ülke gerildi. O da olmadı. İnsanlar örselendikleriyle kaldı.

Ardından Türkiye'nin 11 Eylül'ü geldi. Tarihte ilk kez bir ilçemizin bir mahallesi havaya uçuruldu. Konunun hemen üzerine yetişkinlere içki almak ve satmak gece 10.00'dan sonra yasaklandı.

Yasakların artması otoriterliğe savruluyoruz tartışmaları patlattı. Ve onun da üzerine ülkenin en önemi kentinin, en siyasi ve en önemli meydanının tek parkına Başbakan ağaçları kesip AVM yapmaya kalktı.

'İki ayyaş' lafı

Bir tür iktidar sarhoşluğu diyebiliriz. Aşırı ve kontrol edilemeyen gücün insanı ve kurumları getirdiği yer bu. Tüm bu tartışmaların üzerine kamuoyu tarafından Atatürk'e söylendiği düşünülen 'ayyaş' lafı bardağı ağzına kadar doldurdu.

Toplumların ortak hikâyeleri vardır. Kemalist olun olmayın Atatürk Türkiye toplumunun ortak hikâyesinin en önemli aktörüdür. Eleştiri tamam. Ama aşağılama? Kimse bunu tasvip etmedi.

Ve sonra ilk kez milyonlar, 50'nin üzerinde kentte ayaklandı. Hükümetin aldığı, -eğer aldıysa- en büyük ders bir halk parkını yıkamayacağı oldu. Aslında insanların anlatmaya çalıştığı şey "Yüzde 50 oy her şeyi yapabileceğine dair vekâletnamen demek değildir" oldu.

Şimdi ne olacak?

Eylemlerin gideceği yer çok önemli. Kurtarılmış bölgeler yaratmak, ucu görünmeyen maceralara kalkışmak için polise her görüldüğü yerde saldırmak demokrasiyi yapan, değil yıkan bir adım.

Bu noktada yapılması gereken tek şey, Taksim'e odaklanarak eylemlerin 'ağacını ve demokrasisini' koruyan bir halk isyanı olduğunu tüm dünyaya kanıtlamak.

Bunun bir adım ötesi, Taksim'i ve Gezi Parkı'nı müdafaa etmeyi güçleştirecektir. Halk muktedirlerden daha akıllı olduğu zaman kazanır. Sopaya kızmak yerine onu tutan ele kızmalı. O da demokrasiyle olur.